

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. II. De Materia sigilli Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

Lug., & Præposit. apud Tambur. cap. 8. putant, in aliis confessionibus etiam licere; tum quia huiusmodi loquutio esset intra forum Sacramentale; tum etiam quia ea est praxis Confessariorum etiam timoratorum, dum adest rationabilis causa; Verbi gratia, quando pœnitens in secunda confessione aliquatenus tangit ea, de quibus se accusavit in prima.

VI. Quæritur ultimo; Quibusnam pœnis subjaceat violator sigilli?

Respondeo, ipso facto nullam pœnam incurri; Nam in Cap. *Omnis uiriusque sexus* dicitur, debere violator sigilli deponi a Sacerdotio, & in arctum Monasterium detrudi; quæ pœnæ non nisi post sententiam Judicis incurruntur; Judex autem Ecclesiasticus, non secularis de hoc crimine judicare debet: Et Inquisitores tunc solum de hoc delicto cognoscunt, quando quis violaret sigillum cum errore circa fidem, verbi gratia, putans id sibi licere, aut aliter de Sacramento sentiens; secus vero procedere non possunt, ut docent communiter cum Molfes; cum non sint suspecti de fide, qui sigillum violant. Præterea in Cap. *Sacerdos de Pœnit.* dist. 6. dicitur, quod fractor sigilli cogatur ad perpetuo, & ignominiose peregrinandum; Hæc autem pœna in cap. dicto *Omnis uiriusque sexus* commutata est in detractionem in arctum Monasterium; Quæ tamen pœna solum decreta est in Sacerdotem violatorem sigilli, non vero in alios, videlicet in interpretes, &c., isti enim si sigillum violarent, pœna extraordinaria pro qualitate delicti puniendi essent. Demum putavit Majol. propter hoc delictum irregularitatem incurri; sed negat Suar. disp. 33. sect. 8.

ARTICULUS II.

De Materia Sigilli Sacramentalis.

- I. Sub sigillum cadunt quæcumque in confessione audiuntur, ita ut odiosam redderent confessionem, si revelarentur.
- II. Num etiam virtutes pœnitentis, aut revelationes, & alia huiusmodi sub sigillum cadant?
- III. Etiam peccata complicit, & que sunt obiectum proprii peccati, cadunt sub sigillum; Probabiliter tamen hæc de consensu pœnitentis aliquando revelari possunt.
- IV. Cadit pariter sub sigillum id, de quo dubitas, an in confessione audieris; & quod pœnitens confitetur, putando esse peccatum.
- V. Num cadant sub sigillum defectus pœnitentis, qui videntur potius, quam audiuntur in confessione?
- VI. Quomodo se gerat Confessarius, si interrogetur, an absolvet publicam aliquam meretricem? & an possit dare illi schedulam Confessionis?
- VII. Quandonam sigillum violat, qui de auditis in confessione loquitur nullam personam nominando?

I. **E**st materia huius sigilli quodcumque teneri debet secretum, ne confessio reddatur odiosa. Et primo materia huius sigilli sunt omnia mortalia, tam in genere, quam in specie.

Secundo etiam venialia in specie; Unde non potest sine violatione sigilli Confessarius dicere, quod pœnitens confessus sit, verbi gratia, verba otiosa. Potest tamen dicere, quod confessus sit venialia in genere; quia non esset hoc revelare ullum secretum, sed esset dicere, quod ille Sacramentum pœnitentiæ receperit, in quo

quo aliquod veniale ad minimum absolvi debet. Ita communiter cum Suar. disp. 33. sect. 3. : Secus vero si diceret, quod confessus sit peccata venialia graviora, aut plene deliberata; sicuti etiam sigillum violatur, si reveletur pœnitentia gravis imposita; Est autem pœnitentia gravis ex Dian. part. 5. tract. 11. resol. 31. Corona Beata Virginis, non vero unum Miserere. Violatur etiam sigillum, si Confessarius dicat, Titium confessum esse sibi venialia, quando ex hoc modo loquendi devenitur in suspicionem, quod alii pœnitentes confessi sint mortalia; sicut etiam quando Titius ægre fert ab aliis sciri, quod suum Confessarium deseruerit, &c.

Tertio cadunt sub sigillum peccata publica audita in confessione; unde de homine damnato ad supplicium propter publica homicidia, & furta non potest Confessarius dicere, quod ea cum dolore sibi confessus sit: Ceterum si Confessarius ea aliunde novit, potest de iis loqui, & ea notitia extra Sacramentum uti, dummodo nullum pariat scandalum, nec notitia Sacramentali juretur ad loquendum; ut communiter docent cum D. Th. quæst. 11. art. 5. : Quare si Parochus statuit Titium publicum usurarium, aut concubinarium arcere a communione, etiam si Titius ad hoc cavendum illi confiteatur, potest Parochus prosequi, & illum a communione arcere, quia nullum adesset scandalum; cum supponatur esse publicus usurarius, aut concubinarius; Ita Laym. cap. 14. num. 3. Alenf., & alii.

Quarto circumstantia tam mutantes, quam non mutantes speciem, & ea omnia, quæ quamvis ex se non sint peccata, dicuntur tamen in confessione præcisè ad magis declaranda peccata.

Idem dicas de iis, quæ quamvis ex se non sint peccata, in confessio-

ne tamen a pœnitente dicuntur ut necessaria, vel utilia ad explicandum suum peccatum, etiam si utilia non sint: Etenim cum pœnitens sæpe nesciat discernere, quænam sint necessaria ad proprium peccatum explicandum, redderetur odiosa confessio, si posset confessarius revelare, quæ inutiliter dicta sunt a pœnitente putante, quod debeat ea exponere. Quare si pœnitens dicat, verbi gratia, se esse conjugatum, Gubernatorem Civitatis, divitem, &c. quæ supponuntur omnibus nota, non censetur gravari, si confessarius ea revelet, quamvis per accidens ea laterent confessarium; secus vero, si dicat se esse spurium, irregularem ex defectu lenitatis, &c.

II. Hinc infertur, quid dicendum, An sub sigillum cadant virtutes, revelationes, aliæque gratiæ in confessione manifestatæ? Respondendum, eas cadere sub sigillum, si manifestentur ad melius declarandum aliquod peccatum, puta ingratitude, inconstantiæ, &c.; quia sunt, saltem in obliquo, materia confessionis: secus vero si dicantur ad manifestandum confessario statum conscientie, ut ab eo melius dirigi possit; quia tunc cum non sint materia confessionis, pertinent solum ad sigillum naturale, non Sacramentale. Ita Dian. part. 5. tract. 11. resol. 30., & Lug. loc. citat. contra Sà, Navar., Henr., Bonac. apud eundem Lug., qui dicunt, non esse materiam sigilli, cum non sint peccata.

III. Quinto, sub sigillum cadunt peccata complicis, quæ sine expressa licentia pœnitentis revelari non possunt; sicut nec objectum proprii peccati, verbi gratia, si filius confiteatur dedisse venenum matri gravide ex pravo concubitu; quamvis enim mater non sit complex peccati filii, non potest tamen revelari peccatum matris, quod est objectum peccati filii. Immo
Vasq.

Vasq. quaest. 93. art. 4. dub. 5. putat, non posse poenitentem dare licentiam confessario revelandi peccata complicis, quae in confessione dicuntur, quia quamvis poenitens possit cedere juri suo, non potest tamen cedere juri Sacramenti, quod postulat secretum etiam peccatorum complicis. Verum quia Sacramentum postulat secretum dumtaxat in favorem poenitentis; ideo Suar. cum aliis communiter probabilius docet, posse a poenitente dari facultatem confessario revelandi peccatum complicis; praesertim cum possit illud confessario extra confessionem aperire. Imo aliquando ex charitate tenetur; si scilicet complex sit monendus, & corrigendus ad vitandum publicum malum, quamvis raro accidat talis casus, ut non possit alia aptiori via his malis occurri: Sicut rarissime etiam accidit, ut teneatur poenitens dare confessario facultatem revelandi propria peccata; sicuti si Parochus conliteatur, se nunquam habuisse intentionem baptizandi parvulos, tenetur dare facultatem aperiendi hoc peccatum, quantum satis est ad vitandum publicum hoc gravissimum damnum; nec hoc esset contra jus Sacramenti postulantis secretum; quia in his casibus poenitens loqueretur extra confessionem.

IV. Demum cadit sub sigillum peccatum, de quo dubitas, an audieris in confessione; quia ne molesta sit confessio, praesumendum est pro sigillo, quamvis videatur possessio stare pro libertate loquendi. Ita Bonac. disp. 5. quaest. 6. sect. 5., Suar. disput. 33. sect. 4.: Et idem dicas de iis, quae non sunt vera peccata, sed confitentur a poenitente, putando, quod sint peccata, ut docet Lug. loc. citat.

V. Quaeritur tamen primo; An peccata, & defectus, qui videntur, & cognoscuntur potius, quam audiantur in confessione, cadant sub sigillum?

Verbi gratia, si percipiatur ex modo loquendi poenitens esse blasphemus, rudis, scrupulosus, morosus, impertinentis confessarium molestare; imo si ipsum confessarium objurget, &c.

Respondet Lug. disp. 23. sect. 3. cum Navar. negative; & doctrinam hanc communem vocat Dian. part. 5. tract. 11. resol. 50.; Consilium tamen dat cum Con. confessariis, ut ab iis abstineant: Ratio ex Lug. est, quia haec videt, & percipit potius confessarius, quam audit. Unde sicut quae ex se patent, non dicuntur vi confessionis percipi; ita nec cadunt sub sigillum. Verum Granad., Tambur., & alii docent cadere sub sigillum; quia istorum manifestatio odiosam reddit confessionem. Equidem censeo, quod etiam Tambur. permittit, licitum esse manifestare, quod poenitens, verbi gratia, sit blasphemus, aut indoctus, quando hi defectus sunt passim obvii, & per accidens confessarium latent, ut supra dixeram: licitum pariter est manifestare contumelias, & blasphemias contra confessarium prolatas a poenitente in confessione; quia haec non sunt confessio peccatorum, nec pertinent ad confessionem.

VI. Quaeritur secundo; An sigillum frangat, qui diceret, se non absolvisse meretricem illam publicam?

Respondeo, sine dubio frangere. Quia tamen, si diceret, eam absolvisse, scandalum etiam pareret, idcirco in his casibus, si interrogetur confessarius, debet dumtaxat dicere, se functum esse officio suo. Nam si dicat, poenitentem non confessum esse peccata etiam publice nota, ostendit, illum esse sacrilegum, quatenus non manifestat in confessione sua peccata; sin dicat, illa confessum esse, revelat confessionem; Unde abstinere debet ab omni alia responsione, & generalibus verbis dicere, Statim oblivisci omnia, quae in confessione audit; A-

liquando tamen expedit pœnitentem laudare, ne ipsa taciturnitas indicium det de peccatis confessis.

Hinc solvitur dubium illud, An meretrici, verbi gratia, petenti schedulam confessionis ea danda sit a confessario; quia ceteroqui ostenderet, illam non absolvisse?

Respondeo cum de Lug. disp. 13. num. 87., non debere confessarium schedulam illi dare; quia cum vere non sit confessa, ne inchoate quidem, non meretur, quod confessarius det schedulam confessionis; Et quamvis hinc inferatur ab aliis, quod absolutio sit illi denegata, hoc tamen non habetur ex ulla actione confessarii, nec ex omissione indebita; Unde non censetur confessarius frangere sigillum; Ita etiam Bonac. apud Tambur. contra Con., Fagund., Dian. part. 5. tract. 11. resol. 22., qui putant debere dari confessionis testimonium petentibus, ne reveletur eorum indispositio; quia confessarius tantum testaretur confessionem factam a pœnitente, non vero absolutionem, quæ non est data.

VII. Quæritur tertio; An frangat sigillum, qui loquitur de auditis in confessione, nullam personam notando?

Respondeo, ab his collocationibus esse abstinendum; quia periculum sæpe est, ne finistre de aliquo, vel de aliqua communitate sentiantur, & aliquando adest scandalum: Quod si utrumque absit, non est contra sigillum; cum enim ab omnibus sciatur, quod in magna Republica sint peccata cujusvis generis, non frangit sigillum, nec reddit odiosam confessionem, qui diceret, verbi gratia, aliquando audivisse in confessione, qui se de adulterio accusaret: Quod si de aliqua communitate, vel de Religioso aliquo cœtu, id revelaretur, certe frangeretur sigillum, & redderetur odiosa confessio, quia quilibet est pars magna parvæ communitatis.

Pars VI.

ARTICULUS III.

Quoniam obliget Sigillum?

- I. Omnes, ad quos quomodocumq; pervenit notitia confessionis Sacramentalis, hoc sigillo ligantur.
- II. Num etiam ille, cui confessarius de licentia Pœnitentis peccatum revelavit?
- III. Nam pariter is, qui chartam reperit, in qua est scripta confessio?
- IV. An teneatur Superior ad sigillum, quando ab eo petitur extra confessionem facultas, ut possit quis a reservatis absolvi?
- V. Quid de Consiliario, a quo petitur consilium in ordine ad confessionem?

I. **C**ertum est, præter Confessarium, obligari ad sigillum omnes alios, ad quos Sacramentalis Confessionis notitia mediate, vel immediate, juste, vel injuste pervenit; Hoc enim spectat ad reverentiam Sacramento debitam, ut docent communiter Doctores apud Laym. cap. 74. num. 16. Quare obligatur Primo Interpretes; Secundo aditantes, si casu, vel de industria (quod sine gravi peccato non fit) contentis peccata audierint; Tertio laicus, qui pro Sacerdote habetur; Quarto omnes, quibus aliquod sacrilege revelatum est; unde de hoc inter se colloqui non possunt.

II. Quæritur tamen primo; An teneatur ad sigillum is, cui Confessarius non sacrilege, sed de licentia pœnitentis aliquod peccatum revelavit?

Respondeo, Navar., Adrian., & alios affirmare. Negat vero cum aliis Con. disp. 3. dub. 3., quia Confessarius in tali casu gerit vices pœnitentis; Quare sicut si pœnitens manifestet Titio extra confessionem peccatum, Titius non tenetur ad sigillum; ita nec si a Confessario manifestetur

B b Ti